

Nikdy nevěřte
krásné dívce
s ošklivým
tajemstvím...

*Roztomilé
malé chárky*

POBLÁZNĚNÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé hářky*

POBLÁZNĚNÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé hářky*

POBLÁZNĚNÉ

Přeložila Anna Školníková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 by Alloy Entertainment and Sara Shepard

All rights reserved.

Z anglického originálu *Pretty Little Liars. Crushed*
(First published by HarperTeen, New York, 2013)

přeložila © 2015 Anna Školníková

Redakce textu: Dana Pačková

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2015 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-307-5

Marlene

Poznat sebe znamená poznat nepřítele.

MISTR SUN

ŠPATNÉ MOJO

Přepadl vás někdy děsivý pocit, že se musí stát něco *strašného*... A skutečně se stane? Například když se vám o prázdninách nečekaně vybavila v mysli nejlepší kamarádka, ječící jak smyslů zbavená – a pak jste se od ní dozvěděla, že si právě v tu chvíli zlomila ruku? U penzionu v Maine vás možná přepadl nepocho-pitelný pocit, že byste v něm neměla přespávat – a ještě té noci se tam propadla střecha. Nebo tenkrát, kdybyste bývala přísahala, že jste na křižovatce slyšela houkat sirény – a o týden později na tomtéž místě došlo k nejhorší bouračce v historii města? Možná se vám to zdá jako z jiného světa, ale šestý smysl někdy opravdu funguje. Pokud se vám tichý hlásek v duchu pokouší něco sdělit, možná byste mu měla naslouchat.

V Rosewoodu se stalo příliš mnoho hrozných věcí – zejména čtveřici krásných dívek. A tak když jednu z nich náhodou přepadl strašný pocit, že se má přihodit něco příšerného, pokoušela se ho ignorovat. Blesk přece neuhodí dvakrát do téhož místa.

Ale víte co? Uhodí.

Přestože byly v Reykjavíku na Islandu téměř tři hodiny ráno, nebe zůstávalo nezvykle bílé jako ve dne. Že je hluboká noc, naznačovaly jen prázdné ulice – na pobřeží Tjörnin se nikdo neprocházel, dokonce i bar Kaffibarinn, kam prý chodila pařit Björk, zel prázdnotou. Po hlavní ulici se nepromenádovaly

zástupy nakupujících. Všichni leželi ve svých postelích za okny se staženými žaluziemi a s maskami na očích.

Vlastně ne tak *docela* všichni. Aria Montgomeryová právě vylézala otevřeným oknem potemnělé usedlosti Brennan Manor na okraji města. Bokem padla na chladnou zem a hlasitě zasténala. Pak vyskočila na nohy a rychle zavřela okno. Uvnitř houkal alarm, ale zatím neviděla přijíždět do kopce žádná policejní auta.

Skrz sklo vyhlížela Olafa – chlapce, kterého sotva poznala. Jak se sem *sakra* dostala? Měla by přece být schoulená v posteli v penzionu vedle svého přítele Noela – a ne se vloupávat do cizích objektů s cizím klukem. Ne si koledovat o zatčení a doživotní vězení.

Olaf se objevil v okně a zvedl obraz, aby se Aria mohla podívat. Na plátně tančily jasné hvězdné víry. Městečko bylo vzhůru nohama a věže vypadaly jako krápníky v jeskyních. V rohu nechyběl podpis: VAN GOGH.

Rozumí se Vincent.

Aria si opět připadala, jako by se jí všechno jenom zdálo. Byla to *ona*, kdo přišel s nápadem vypravit se sem. Byla to *ona*, kdo objevil a sundal malbu ze stěny. Až teď si ale uvědomila, jak obrovské chyby se tím dopustila.

Podívala se na Olafa. „Polož to!“ ječela na něj přes zavřené okno. „Pojď ven dřív, než přijedou poldové!“

Olaf zahýbal klikou okna a otevřel ho. „Jak to myslíš?“ zeptal se s islandským přízvukem. „Tohle byl tvůj nápad. Nebo sis to rozmyslela? Možná jsi svému šosáckému příteli podobná víc, než jsem si myslel. Možná jsi víc Američanka, než jsem si myslel.“

Aria se odvrátila. Skutečně si to rozmyslela. *Je* Američanka. Jsou tady přece na prázdninách – nepřála si nic víc než trochu noční zábavy, ale prázdniny přece nemají končit takhle.

Když Noel loni na jaře oznámil, že pro sebe, Arii, Ariina bráchu Mikea a jeho přítelkyni Hannu Marinovou plánuje společný výlet do Reykjavíku, byla Aria nadšená. Poté co na konci sedmé třídy zmizela její nejlepší kamarádka Alison DiLaurentisová,

žila Aria na Islandu s celou rodinou tři roky, a nemohla se dočkat, až se tam vrátí.

Ona a Hanna prostě potřebovaly vypadnout – *kamkoli*. Společně s dalšími dvěma kamarádkami Spencer Hastingsovou a Emily Fieldsovou prožily dlouhé měsíce pronásledování a trápení dábelkou pisatelkou esemesek, která si říká *A*, a která je *skutečnou* Alison DiLaurentisovou – Ali, kterou *ony* znaly, bylo totiž ve skutečnosti Alisonino dvojče Courtney. Courtney strávila většinu svého života v psychiatrické léčebně, ale na začátku šesté třídy se jí povedla záměna se svou sestrou. Od té chvíle navázala přátelství s Arií, Spencer, Emily a Hannou. Pravá Ali se své sestře Courtney pomstila, když ji v poslední noc sedmého ročníku připravila o život... a vrátila se k dívčí partě coby *A* a málem čtveřici zabila taky.

Aria s Hannou byly Noelovým nápadem odjet sem na prázdniny pochopitelně nadšené. Skutečná Ali je mrtvá, *A* je pryč, a tak už se nemají čeho bát. Jenomže přišly jejich jarní prázdniny na Jamajce, kde se stalo, co se stalo. A potom následovalo ještě několik strašných událostí. Teď v červenci Aria s Hannou zase skrývají spoustu tajemství. Od příjezdu spolu téměř nepromluvíly. Celkové pohodě neprospíval ani fakt, že Noel nebyl z Islandu nijak zvlášť nadšený a Mike to tu nenáviděl úplně stejně, jako když tady kdysi žili.

Dnes v noci situace vygradovala ještě víc. Všechno začalo v baru na ulici nevinným flirtem, který Aria rozehrála s poněkud zanedbaným islandským intelektuálem Olafem jenom proto, aby Noela vytočila. Pět panáků místní pálenky Black Death ovšem stačilo, aby se Aria s Olafem uklidila do zapadlé uličky, kde se mohli líbat. Další hodiny utekly jako voda a teď... *tohle*.

Řev alarmu v domě nabíral na hlasitosti. Olaf se pokoušel vytáhnout okno výš, ale systém se zasekl.

Aria ztuhla. Pokud mu pomůže, pak se *skutečně* stane spolupachatelkou krádeže. „Já to nedokážu.“ Olaf obrátil oči v sloup

a zabral ještě jednou, ale bezvysledně. Obraz nechal s hlasitým žuchnutím spadnout na podlahu. „Půjdu dveřmi!“ křičel na ni. „Počkej na mě, jo?“

Zmizel. Aria nahlédla oknem dovnitř, ale neviděla nic než tmu. Pak za sebou zaslechla skučení. Po špičkách vykoukla zpoza křoví před dům. Tři policejní auta s houkačkami už přijížděla k domu. Modrá blikající výstražná světla na střechách vozů osvětlovala elegantní kamenné obložení domu. Když zastavily, vyskákalo šest policistů s pistolemi.

Aria utekla do hustého lesa. Vůbec nevěděla, že u sebe islandští policisté *nosí* zbraně.

Policisté se přiblížili ke vstupním dveřím a zařvali něco islandsky. Význam mohla Aria jen tušit: „Vyděte ven s rukama nad hlavou!“ Otočila se k těžkým zprohýbaným zadním dveřím. Předpokládala, že Olaf vyleze právě tudy, ale zůstávaly zavřené. Je možné, že byly zevnitř zajištěné složitým zámekem, který se mu nepodařilo odemknout? Je v pasti? Najdou ho policisté? Má na něj čekat? Má utéct?

Vytáhla mobil s místní simkou, který si pořídila na dovolenou, a zadávala se na displej. Potřebovala poradit... ale Noelovi zavolat nemohla. Roztřesenými prsty vytočila úplně jiné telefonní číslo.

Hanna Marinová vytržená ze snu mrkala do tmy. Ležela v dlouhé úzké místnosti, nad hlavou jí visel obrázek koně s krátkými tlustými nohama. Přítel vedle ní chrápal s nohama vystrčenými ven zpod těžké peřiny. Postel naproti, kde spala její nejlepší kamarádka Aria Montgomeryová a její kluk Noel Kahn, byla prázdná. Hanna se podívala oknem na cedule u silnice. Slova *trochu* připomínala angličtinu, ale většinou četla jen nic neříkající shluky písmen.

Super. Je na Islandu. Na prázdninách.

Co je *tobě* za prázdniny? Co Aria na téhle zemi vidí? Je tady *v jednom kuse* světlo. V koupelně to smrdí po shnilých vejcích, jídlo nestojí za nic a islandské holky jsou nesnesitelně exotické

a krásné. Jak tu tak Hanna ležela, přepadl ji náhle ten nejzlověstnější pocit, jako by snad právě v tu chvíli zemřel někdo blízký.

Zazvonil jí telefon, až nadskočila. Pohlédla na displej. Číslo nerozeznávala, ale cosi ji přimělo hovor přijmout.

„Haló?“ zašeptala Hanna a tiskla si mobil k uchu oběma rukama.

„Hanno?“ ozval se Ariin hlas na pozadí sirén.

Mike vedle ní se zavrtěl. Hanna vylezla z postele a odebrala se do haly. „Kde jsi?“

„V pěkném průsvihu.“ Sirény nabíraly na hlasitosti. „Potřebuju od tebe pomoc.“

„Stalo se ti něco?“ zeptala se Hanna.

Arii se třásla brada. Policisté se před domem pokoušeli zdolat vchodové dveře. „Nic se mi nestalo, ale tak trochu jsem se vloupala do cizího domu a ukradla obraz.“

„Co že jsi udělala?“ vyjekla Hanna a její hlas se nesl ztichlou halou.

„Přišla jsem sem s tím klukem z baru. Zmínil se o tom, že v jednom domě na okraji města je ukrytá van Goghova *Hvězdná noc* – obraz nedožité ceny. V Paříži ji během druhé světové války ukradli z židovského ghetta a nikdy nevrátili zpět.“

„Počkej, ty jsi s Olafem?“ Hanna pevně zavřela oči a vybavila si nepříjemnou večerní chvíli, kdy neznámého vousatého kluka viděla objímat Arii v zapadlé uličce. Nic proti němu, ale potíž tkvěla v tom, že Aria už jednoho přítele *má*.

„Přesně tak.“ Policistům se podařilo otevřít dveře. Všech šest jich vletělo dovnitř jako velká voda. Aria pevně sevřela telefon. „Oba jsme se dostali dovnitř, abychom našli ten obraz. Já jsem si nemyslela, že bychom... Ale ona tam byla... Pak se spustil alarm a já utekla... Teď je tu policie, mají *zbraně*, Hanno. Olaf je pořád uvnitř. Já potřebuju, abys sem přijela a dostala nás odtud nějakou zadní cestou. Utečeme lesem a najdeme tě. Olafovým džípem se odtud rozhodně nedostaneme, když jsme obklíčení.“

„A policajti tě *ted'* vidí?“

„Ne, já jsem vzadu schovaná v lese.“

„Bože, Arie, na co tam ještě čekáš?“ křičela na ni Hanna. „*Utkej!*“

Aria znovu mrkla k zadním dveřím. „Ale Olaf je pořád uvnitř.“

„Arie, co je ti po něm?“ ječela Hanna. „Vždyť ho vůbec neznáš! Uteč! *Hned!* Já sednu na moped. Jakmile tím lesem někam doběhneš, zavoláš mi jméno ulice, jo?“

Nastala dlouhá pauza. Aria nespouštěla oči z blikajících policejních světel. Prohlížela si také les za domem. Potom konečně naposledy pohlédla na dům. Po Olafovi stále ani památky. Hanna má pravdu, vždyť ho *vůbec* nezná.

„Dobře,“ přikývla rozechvěle. „Jdu pryč.“

Zavěsila a utíkala lesem. Srdce jí tlouklo jako zběsilé. Zakopla o obrovské poleno, zlomila si podpatek a ošklivě si odřela koleno. Pak přebrodila mělký potok, takže si zpola promáčela šaty. Když konečně dorazila na silnici, třásla se zimou a tekla jí krev. Zavolala Hanně jméno ulice, kde je, a zhroutila se na chodník, aby na ni počkala. Pořád v dálce slyšela neutichající sirény. Našli už Olafa? Řekl jim, že tam byla s ním? Co když *ji* hledají?

Když se na konci ulice vynořila Hanna na mopedu, Arie málem štěstím vyhrkly slzy. Na zpáteční cestě nepromluvily ani slovo, protože se Hanna přes hluk motoru a větru nemohla na nic vyptávat.

Dveře do penzionu si otevřely tiše jako myšky. Hanna rozsvítila v malé kuchyňce a vytřeštěnýma očima se podívala na Arie. „Pane bože,“ zašeptala. „Musíme tě omýt.“

Hanna se s Arie zavřela ve společné koupelně. Když jí domyla koleno, začala z vlasů vybírat větvičky. Arie po celou dobu tekly slzy jako hrachy. „Strašně mě to mrzí,“ opakovala Aria pořád dokola. „Nechápu, co mě to napadlo.“

„Víš jistě, že tě nikdo z policistů nezahlédl?“ ujišťovala se Hanna, když Arie podávala osušku. Aria se poškrabala na hlavě. „Já myslím, že ne, ale mám strach, co Olaf...“

Hanna zavřela oči. „Hlavně doufej, že tě neprozradil jako spolupachatelku, Arie. V tom případě fakt nevím, jak bych ti pomohla.“

„Vždyť nezná ani moje příjmení,“ řekla Aria, rozložila osušku přes topení a vrátila se zpátky do haly. „Snad je v pořádku, ale ať se stane cokoli, neříkej to...“

Aniž dokončila větu, otočila se přes rameno. Noel stál pod schody u zadního vchodu. Měl na sobě mikinu a džíny, ačkoli ne stejnou mikinu a džíny jako večer. Krůpěje potu na jeho čele naznačovaly, že pil alkohol, ale zmátl Arii pohledem – jako by vše věděl. Arii se sevřel žaludek. Co všechno asi slyšel?

„Tady jsi.“ Noel vyšel po schodech a pohládl Arii po mokré hlavě. „Ty ses sprchovala?“

„No, sprchovala.“ Aria si překřížila nohy, aby schovala rozbité koleno. „Kde jsi byl ty?“

Noel mávl rukou pod schody. „Dal jsem si jointa.“

Arii v první chvíli napadla uštěpačná poznámka, ale nakonec si ji rozmyslela – koho může soudit? Radši vzala Noela za ruku. „Pojď, jdeme si lehnout.“

Pod deku se ukládala s doširoka otevřenýma očima. Noel se vedle ní vrtěl a škrábal ji holýma nohama. „Tak *kde* jsi byla?“ Z jeho hlasu byla cítit hořkost. „V baru s tím *buzerfurem*?“

Aria se otočila s pocitem, jako by se všemi póry z jejího těla odpařovala vina – podobně jako se z Noelova těla odpařoval alkohol. Zbystřila, protože očekávala hádku. Ale Noel ji místo toho objal a přitáhl k sobě blíž.

„Co kdybychom vyhlásili příměří? Tenhle výlet je od začátku na hlavu. *Já* se chovám divně a mrzí mě to.“

Arii vyhrkly slzy. Přesně to potřebovala slyšet... jen o pět hodin dřív. Objala Noela a pevně ho k sobě přitiskla. „Já se ti taky omlouvám.“ V životě nic nemyslela tak vážně.

„Nemáš se zač omlouvat,“ chlácholil ji Noel ospale. „Já tě miluju, A...“

Zamumlal něco do polštáře a usnul. V první chvíli měla Aria pocit, že mu rozuměla něco jiného, podivného. Ale Noel je přece opilý. I kdyby skutečně *řekl*, co si myslela, že řekl, jistě by to tak nemyslel. A Aria mu to rozhodně zítra připomínat nebude.

Tuhle noc si už nechce nikdy v životě připomínat.

Druhého dne ráno se Hanna, Aria, Noel a Mike odhlásili z penzionu a odjeli na letiště. Prošli bezpečnostní kontrolou a nakoupili něco malého k jídlu a spoustu hloupých časopisů, aby se vybavili na dlouhou cestu domů. Znamky Ariiny nervozity přecházel Noel bez povšimnutí. Když si pak postěžoval, že na celém zatraceném letišti není restaurace McDonald's, Aria ho neokřikla. Ke skutečnosti, že si Hanna s Arií povídají *ještě méně* než normálně, se nevyjadřoval ani Mike, ani Noel. *Já jsem jenom unavená*, plánovaly obě dvě odpovědět, kdyby se kdokoliv na něco ptal. *Byl to dlouhý výlet, a těším se do své postýlky.*

V letadle fungovala satelitní televize a Aria po vzletu přepnula na mezinárodní zpravodajskou stanici CNN International. Najednou to tam bylo: záběr na usedlost. Byla ještě zchátralejší a strašidelnější, než si ji pamatovala. Titulek hlásil *Vloupání do Brennan Manor*.

Video ukazovalo potemnělé uzavřené pokoje potažené pavučinami. Následovala rozmazaná fotka z pojišťovny s obrazem *Hvězdná noc* a policejní kresba Olafovy tváře. „Tohle je uprchlý zloděj cenného uměleckého díla, tak jak ho policii popsal svědek – soused z téže ulice,“ informoval reportér. „Vyšetřovatelé po něm stále pátrají.“

Arii spadla čelist. *Takže se Olafovi povedlo utéct?*

Hanna televizní obrazovku sledovala s hrůzou v očích. Jejich situace se změnila. Došlo ke krádeži cenného uměleckého díla a Aria při činu napomáhala. Hanna si vzpomněla na případy krádeží uměleckých děl, které řešival táta, když se ještě věnoval

právní praxi: člověk je vinen jen tím, že o takovém činu vůbec ví. Čili teď je spolupachatelkou i ona sama.

Aria pohládila Hannu po předloktí, protože vycítila, nač asi myslí. „Olaf je chytrý kluk, Hanno. On se chytit nedá... Což znamená, že nikdy neřekne, že jsem tam byla s ním, a policie si mě s činem nikdy nespojí, takže se nikdy nikdo nedozví, že jsi o tom věděla. Jen o tom s nikým dalším nemluv, jasný? Ani před Emily a Spencer.“

Hanna se otočila a zadívala se na runway, aby se trochu zklidnila. Snad má Aria pravdu. Bůhví, co je Olaf zač, ale snad se mu podaří policii uniknout. To je také jediná možnost, jak může Ariino tajemství zůstat v bezpečí. A jediná možnost, jak může v bezpečí zůstat i Hanna.

Bohudík *byly* skutečně v bezpečí po téměř celý jeden rok. Událost čas od času probleskla televizním zpravodajstvím, ale bez detailů a reportéři se nikdy nezmnínili o komplici. Hanna jednou reportáž zhlédla za přítomnosti Spencer a Emily a tajemství v ní bublalo jako horká láva. Nicméně neřekla nic. Nemohla zklamat Ariinu důvěru. Aria se také neodvážila jim cokoli říct – čím méně holky vědí, tím líp.

Po nějaké době už se Aria přestala událostí trápit úplně. Olaf zmizel v zapomnění a obraz s ním. I vztah s Noelem se dal do pořádku, a z výletu na Island se tak stala jen dávná vzpomínka. Holky jsou v bezpečí – nikdo o tom neví.

Toužebné přání. Někdo to *ví* – osoba, která si nechává tajemství velmi, velmi dlouho pro sebe a trpělivě čeká na správný čas. Až teď, na konci posledního ročníku střední školy, se rozhodla celou věc zveřejnit.

Třetí – a nejstrašnější – *A*.

1

KRYJ SI ZÁDA

Slunného pondělního rána sešla Spencer Hastingsová do kuchyně, kde ji přivítala vůně kávy a čerstvě našlehaného mléka. Kolem jídelního stolu seděla její máma, mámin snoubenec Nicholas Pennythistle, jeho dcera Amelia a Spenceřina sestra Melissa. Všichni společně sledovali zprávy. Reportér s pečlivě učesanými vlasy přinášel nové informace o vyšetřování exploze, k níž došlo před týdnem nedaleko bermudského pobřeží.

„Policie stále šetří příčiny, které vedly k výbuchu, kvůli němuž se museli z výletní lodi evakuovat všichni cestující,“ řekl. „Podle nových důkazů se zdá, že ke vzniku nešťastné události došlo v kotelně. Záznam bezpečnostní kamery ukazuje dvě nejasné postavy. Dosud není zřejmé, zda tito lidé výbuch způsobili, anebo zda se na místě pohybovali jen náhodou.“

Paní Hastingsová položila konvici s kávou. „Pořád mi nejde do hlavy, že se stále neví, co se stalo.“

Melissa, která do Rosewoodu přijela navštívit přátele, mrkla po Spencer. „Výletních lodí se po světě plaví spousta, ale bombový útočník si *musel* vybrat zrovna tu vaši.“

„Jsem ráda, že jsem tam nebyla taky *já*,“ odfrkla si domýšlivě Amelia. Byla o dva roky mladší než Spencer, nosila nepoddajné kudrlinky a nos měla jako knoflík. Zálību ve svetrech a botách Mary Jane si udržela, přestože se jí Spencer v New Yorku

pokoušela otevřít oči. „Vy jste se, holky, chtěly zabít? Proto jste neuposlechly pokyny a místo ke břehu zamířily člunem k jeskyni?“

Spencer poodešla k topinkovači a její poznámku zcela přešla. Jenže Amelia si nedala pokoj. „Tak to alespoň všichni chápou, víš? Ty a tvoje tři kamarádky jste snad choromyslné. Možná byste se měly nechat zavřít v tátově úkrytu, ne?“

Pan Pennythistle ji zpražil pohledem. „To by stačilo.“

Paní Hastingsová před svého snoubence postavila šálek kávy. „Ty máš úkryt, Nicholasi?“ zeptala se ve zjevné touze změnit téma hovoru. Ještě se nenaučila Amelii usměřňovat.

Pan Pennythistle semkl ruce. „V ukázkovém domě v Crestview Estates. Postavil jsem ho tam potom, co se v sousedství usídlilo několik podivných individuí – pro jistotu. Kromě toho by se taková věc mohla určitě skupině zájemců zamlouvat. Samozřejmě pochybuju, že by odtud mohla Spencer studovat Princeton – není tam internetové připojení.“

Spencer se zakuckala, ale záhy zmlkla. Pan Pennythistle zřejmě nevtipkoval – byl vynikající stavitel, magnát v oblasti realit, docela dobrý kuchař, ale rozhodně žádný komik. Přesto Spencer nevadil – každou sobotu vařil velmi ostré gumbo, v kuchyni si k přípravě pouštěl svou oblíbenou sportovní rozhlasovou stanici a občas Spencer dovolil řídit svůj vymazlený Range Rover. Kéž by jeho dcera byla alespoň *snesitelná*.

Spencer do topinkovače vložila dva krajíce žitného chleba. Amelia měla samozřejmě v určitém ohledu pravdu – problémy ji *skutečně* pronásledují na každém kroku. Možná by se *měla* na nějakou dobu nechat zavřít do úkrytu. Nejen že se Spencer plavila na výletní lodi *Klenot moří*, ale jedna z jejích nejlepších kamarádek Aria Montgomeryová se dokonce v době výbuchu pohybovala přímo v kotelně.

Stejně znepokojivá je i skutečnost, že se Arii během plavby dostal do ruky přívěsek, který patřival Tabitě Clarkové – dívce, kterou neúmyslně zabily vloni na Jamajce. Považovaly totiž

Tabithu za pravou Alison DiLaurentisovou – psychicky vyšinuté dvojče *jejich* Ali, které Spencer i její kamarádky pronásledovalo a málem zabilo v pohoří Poconos při požáru chaty DiLaurentisových. Holky na Jamajce usoudily, že se Ali vrátila, aby se jim pomstila. A tak ji Aria shodila z visuté terasy, aby se jí zbavily jednou provždy.

Jenomže později se ze zpráv dozvěděly, že Tabitha *nebyla* skutečná Ali – byla to cizí nevinná dívka. A tehdy odstartovala jejich noční můra.

Tabitin přívěsek je pojisl s nocí, kdy Tabitha zemřela – holky si byly jisté, že Arii šperk podstrčil ďábelský stalker neboli nová *A* –, aby na ni padla vina. Předvídaly, že nestačí, aby přívěsek jednoduše vyhodily přes palubu do vody – *A* by ho jistě našla a vrátila zpátky. A tak Spencer, Arie a jejich kamarádky Emily Fieldsová a Hanna Marinová využily situace a při evakuaci nasedly do záchranného motorového člunu. Nezaměřily ovšem k pobřeží, ale k jeskyni, o které se Spencer dozvěděla během kurzu potápění. Přívěsek sice zahrabaly tam, kde ho *A* nikdy nenajde, jenomže jim stalker – kdo jiný? – mezitím protrhl člun. Loď se zachránci pro ně připlula v poslední chvíli.

Po tomto otřesném zážitku se holky rozhodly, že se k vraždě Tabithy přiznají – spatřovaly v tom jediný způsob, jak *A* umlčet. Setkaly se po návratu u Arie doma, odkud zavolali vyšetřovatelům. Zatímco čekaly na hovor, přineslo ovšem televizní zpravodajství nové skutečnosti: z pitvy těla Tabithy Clarkové vyplynulo, že byla zabita tupým úderem do hlavy – a ne pádem z visuté terasy. Jenomže to nedávalo smysl – žádná z dívek jí neuhodila; a to by znamenalo... *že jsou nevinné.*

V následujících vteřinách tehdy obdržely zprávu od *A*. *Dostaly jste mě, vy mrchy – její krev mám na rukou já. Víte, co je na tom nejlepší? Že teď jste na řadě vy. A.*

Spencer z myšlenek vytrhl štiplavý zápach spáleniny. Z topinkovače se valil kouř. „*Sakra,*“ špitla a stiskla tlačítko, aby chleby

vyskočily. Když se otočila, všichni kolem stolu na ni civěli. V Americe tváří četla náznak úšklebku. Melissa se tvářila ustaraně.

„Je ti něco?“ zeptala se paní Hastingsová.

„Ne, nic,“ odpověděla Spencer rychle a upustila horké krajíce do velikého mramorového dřezu. Vědomí, že Tabithu nezabily, jim přineslo pochopitelně nesmírnou úlevu, jenomže *A* na ně má stále dost jiných tajemství. Mezi jiným obrázky, které zachycují, co se oné noci odehrálo na visuté terase. *A* může říct, že holky po činu seběhly dolů na pláž, kde zjistily, že Tabitha není mrtvá, a dorazily ji. Navíc textovka, ve které se *A* přiznává, před soudem neobstojí. *Dostaly jste mě*, může znamenat cokoli.

A co potom dodatek *teď jste na řadě vy?* Kdo je *A*? Kdo by se je mohl tak neodbytně pokoušet zabít? Toho dne, kdy se chystaly přiznat, svěřila Emily holkám, že v Poconos nechala pro skutečnou Ali pootevřené dveře, aby měla šanci utéct před ohněm. Takže je *možné*, že žije... *Mohla* by být *A*. Dávalo by to nejlepší smysl: pravá Ali je jediná osoba, která by toho byla schopná.

Melissa vstala od stolu a šťouchla Spencer do boku. „*Já* se vsadím, že vím, proč jsi dneska tak zasněná. Není tu náhodou někdo nervózní, že se zase setká s jedním klukem?“

Spencer pohodila hlavou. Uklouzlo jí, že její nový přítel Brko Fredericks dnes přijede na návštěvu z rodného Princetonu. Neviděla ho od plavby, a protože měly dnes jejich školy z technických důvodů zavřeno, mají konečně oba dva volno.

„Mohlo by to být fajn,“ prohodila jakoby nic, přestože ji začalo lechtat v žaludku.

„Pozveš ho na ples?“ vyzvídala Amelie.

„Ach, Spencer, to bys měla!“ vykřikla Melissa. „V té nádherné robě od Zac Posen přece nemůžeš zůstat na ocet!“

Spencer se kousla do rtu. Skutečně přemýšlela, že Brka na ples pozve. Koná se už za dva týdny. Šaty Zac Posen si koupila v New Yorku, kde byla s mámou na výletě. Celé ráno si je dnes prohlížela a snila o tom, jak jí to bude v Brkově náruči slušet.

Maturitní ples nikdy nepatřil k událostem, o nichž Spencer jako malá holka snila – její fantazie se točily hlavně kolem volby prezidenta třídy a proslovu premiantů při maturitním ceremoniálu. Jenomže letos se jí maturitní ples zdál jako příjemně běžná aktivita uprostřed absolutně *nenormálního* života. A tak si jej nechtěla nechat ujít. Dopředu věděla, že ji Brko neodmítne. Každý den od něj dostávala romantické zprávy. Posílal jí květiny domů i do třídy. Každý večer spolu dlouhé hodiny telefonovali. Brko jí vyprávěl o nových druhích marihuany, které vytvořil, a Spencer lamentovala nad množstvím hodin, které musí trávit po škole, aby si odpykala trest za krádež záchraného člunu.

Všichni po snídani uklidili nádobí a během deseti minut se rozutekli, takže Spencer osaměla. Poklepávala prsty na kuchyňskou pracovní desku a lenivě sledovala zprávy. Nicméně klid do duše jí nevnese ani předpověď počasí.

Když u dveří zazvonil zvonek, škusbla sebou a v lesklém boku topinkovače zkontrolovala, že má blond hřívu staženou do úhledného culíku a růžová rtěnka se jí nerozmazala. Pak vyběhla ke vchodovým dveřím a rázně otevřela. Na verandě stál Brko s nesmělým úsměvem na tváři.

„Ahoj, cizince,“ pozdravila Spencer.

„Také tě zdravím.“ Brko vypadal báječně jako vždy. Tmavomodré tričko mu obepínalo široká ramena, byl hladce oholený a dredy měl stažené dozadu, takže vynikaly jeho výrazné lícní kosti a jasně zelené oči. Spencer zvedla bradu a políbila ho, přičemž mu rozverně stiskla zadek. Brko sebou překvapeně trhl.

„Neboj se,“ zamumlala mu Spencer do ucha. „Máma je pryč. Jsme tu sami.“

„Aha, dobře.“ Brko se odtáhl. „Víš, Spencer, počkej. Musím ti něco říct.“

„Já s tebou taky potřebuju mluvit!“ Spencer ho popadla za ruce. „Myslím, že jsem ti říkala, že máme za dva týdny maturitní ples –“

„Počkej,“ utnul ji Brko. „Nevadilo by, kdybych začal první já? Potřebuju to ze sebe vysypat.“

Výraz v jeho tváři Spencer nedovedla přečíst. Zavedla ho do kuchyně a vypnula televizi na lince. Ale když mu nabídla, aby se posadil ke stolu, začal prsty uhlazovat ubrus, aby vyrovnal všechny záhyby. Spencer se musela pousmát: Brko zřejmě nesnášel zmačkaný ubrus stejně jako ona. To je další důvod, proč jim spolu bylo tak dobře.

„Dostal jsem se na stáž, o kterou jsem fakt hodně stál,“ ohlásil.

Spencer se usmála. Nepřekvapil ji. Brko je génius. Pravděpodobně dostává stovky nabídek na stáže. „Blahopřeu! Kam?“

„Kolumbie.“

„Na univerzitu? Do New Yorku?“ Spencer zatleskala. „To bude senzace! Můžeme tam poznávat nové restaurace, zajít do Central Parku nebo na zápasy Yankees...“

„Ne, Spencer, ne na Columbijskou univerzitu. Do *státu* Kolumbie.“

Spencer zamrkala. „Do Jižní Ameriky?“ Brko přikývl. „No, ale to je taky v pohodě. Není to sice tak blízko, ale zanedlouho přece budeš zpátky ve škole.“

Potom zaznamenala, že Brko ztuhl. „*Budeš se vracet zpátky do školy?*“

Brko se zhluboka nadechl. „Možná ne. Je to senzační příležitost u botanika doktora Diaze. Ve svém oboru je naprostá jednička. Vždycky jsem toužil s ním pracovat – asi jako každý. Potíž je, že jakmile si tě vybere, těžko se od něj odchází. Nemluvil jsem o tom s tebou, protože jsem sám nevěřil, že by to mohlo vyjít, ale před dvěma dny mi přišel dopis, kde mi nabídl místo na dva roky. Odsunu Princeton a nastoupím, až se vrátím.“ Přehodil si dredy přes rameno. „Upřímně řečeno, *zvažoval jsem, že Princeton stejně odsunu – měl jsem pocit, že bych pár let potřeboval jen tak... vegetovat... chápeš, co myslím? Jenomže pak jsem potkal tebe a...*“

Spencer v tu chvíli hlavou projelo tisíc myšlenek. On se o tom

dozvěděl *před dvěma dny*? Za poslední dva dny spolu po telefonu mluvili dost dlouho a Brko se o tom nezmínil ani slůvkem.

A dva roky... páni. To je jako věčnost.

Opřela se na židli. „Dobře. Stejně je to paráda. A kdy odjíždíš? Máme snad ještě trochu času na sebe, ne?“

Brko si začal dloubat kůžičku kolem palce. „Doktor Diaz někoho potřebuje co nejdřív, takže odjíždím dneska v noci.“

„*Dneska v noci?*“ Spencer rychle mrkala. „Nemůžeš to alespoň trochu oddálit? Já jsem doufala, že bys mě doprovodil na matu-
ritní ples.“ Vyčítavý tón v hlase ji samotnou mrzel.

Podle výrazu v Brkově tváři usoudila, že ji odmítne. „Oni mě tam teď skutečně potřebují. Spencer, já si nejsem úplně jistý, že bychom... víš... měli čekat.“

Spencer jako by někdo na hlavu otočil kýbl s ledem. „Tak moment. *Cože?*“

„Hrozně se mi líbíš.“ Brko se vyhybal očnímu kontaktu. „Ale vždyť je to na *dva roky*. Já vztahy na dálku moc dobře nezvládám. Až to skončí, budeme pravděpodobně někde jinde. Hrozně nerad bych tě svazoval, rozumíš?“

„Chceš tím asi říct, že bys nerad svazoval sám sebe,“ vyhrkla Spencer našťavaně.

Brko se zadíval do země. „Já vím, že je to docela šok, ale chtěl jsem ti to říct osobně. Proto jsem sem jel, ačkoli bych měl spíš balit.“ Podíval se na hodinky. „Upřímně, asi bych měl jít.“

Spencer ho bezmocně sledovala, jak míří ke vchodovým dveřím. Měla na jazyku milion věcí, které by mu chtěla říct, ale nedokázala zformulovat slova. *Takže je konec? Nebo: Opravdu se ve mně snažíš vyvolat pocit viny za to, že jsi sem jezdil? A taky: Co měly znamenat všechny ty romantický zprávy? Ty jsi balil mě!*

Vzpomínala, jak jí Brko sliboval, že ji provede Princetonem a kolik zábavy si spolu užijí. Kdo tu roli teď zastane?

V zádveří se na ni Brko smutně podíval. „Spencer, já doufám, že bychom mohli zůstat –“

„Jdi pryč,“ Spencer mu skočila do řeči. Najednou byla běsná. Vystrčila ho ven a přibouchla dveře. Pak se o ně opřela a sjela po nich na dřevěnou podlahu. Nohy se jí rozjely do stran.

Co. Se. To. Sakra. Právě. Stalo?

Vybavila si přírodovědnou plavbu. Brko ji pozval na večeři, na tanečním parketu se poprvé políbili. Bylo to úchvatné. Věděla, že on to vnímal stejně. Měla pocit, jako by se právě setkala s jiným Brkem. *Jedinou* dobrou věc jí ze života osud právě vyrval.

Píp.

Mobil měla odložený na konzolovém stolku v hale. Vstávala, a když mrkla na displej, srdce se jí rozbušilo. Našla novou zprávu od neznámého odesilatele.

Chudak mala Spencer, prisla o priatele,
je cas najit noveho, nez bude pozde,
pokud ovsem do te doby neprozradim
svuj pribeh o vseh tech, ktore jste zabily.
A.

2

HANNA JE KRÁLOVNA

Později téhož dne seděla Hanna Marinová u baru v restauraci Rive Gauche. Tento podnik ve francouzském stylu patřil v nákupním centru King James Mall k jejím nejoblíbenějším. Čekala tu na svého přítele Mikea Montgomeryho. Přestože jí barman nemohl nalít, na barové stoličce se cítila mnohem víc sexy než u některého z oddělených stolků. Nehledě na to, že stolky byly plně obsazené povětšinou mladšími spolužáky z Rosewood Day. Na Hannu v jejich společnosti padala lehká melancholie a tísnivý pocit, že už je stará. Za pár měsíců bude na Fashion Institute of Technology – minulý týden dostala z FIT písemné potvrzení o přijetí. Rive Gauche se pak pro ni stane pouze jedním z míst, které navštíví o prázdninách.

Doufejme, že bude moci o prázdninách navštěvovat Rive Gauche a že nestráví zbytek života za mřížemi, jak si přeje nová A. Hanna o tom vůbec nechtěla přemýšlet.

Mobil jí *připnul*, a tak jej zvedla. UPOZORNĚNÍ GOOGLE: NOVÝ PŘÍSPĚVEK K TÉMATU PŘÍRODOVĚDNÁ PLAVBA LODI *KLENOT MOŘÍ*. Hanna stiskla ČÍST. Nastavila si upozornění na informace týkající se plavby, ze které se s kamarádkami sotva vrátily, aby se okamžitě dozvídala všechny novinky o útočnickovi, jenž do lodní kotelný nastražil bombu. V kotelně byla v tu chvíli

Aria se svým novým kamarádem Grahamem Pratem, se kterým se seznámila na lodi. Hanna i ostatní si byly celkem jisté, že se v té době musel v kotelně pohybovat ještě někdo třetí – atentátník. Nepochybovaly totiž, že tato záhadná osoba je *A*. Kéž by se policii podařilo identifikovat, kdo to je. Tím by se všechno ukončilo.

Graham Pratt, účastník přírodovědné plavby na explozi zničené výletní lodi Klenot moří, utrpěl při výbuchu četné popáleniny a je stále v kómatu, četla v prvním řádku.

Hanna zvedla hlavu a bezděčně se zadívala ke stolu, kolem kterého seděli maturující lakrosáři včetně Ariina přítele Noela Kahna a Jamese Freeda. Graham nebyl jenom kamarád, se kterým si Aria na výletě padla do noty. Byl to také bývalý přítel Tabithy. Holky ho dokonce chvíli považovaly za nového *A* – zejména potom, co se začal chovat divně a násilnicky. Grahamův výstup vygradoval honičkou, při které Arii zahnal do kotelny a neustále jí opakoval, že s ní potřebuje mluvit. Aria se vyděsila, že jí chce Graham ublížit, a zavřela se v zadní komoře... když vtom došlo k výbuchu. Hanna četla dál: *Pratt byl převezen na kliniku plastické chirurgie a popálenin William Atlantic, kde bude dále léčen. Klinika v posledních čtyřech letech získala prestižní ocenění pro nejlepší centrum svého druhu v Pensylvánii a okolí. A...*

Hanna se zadívala na svůj zkřivený výraz – viděla se ve starožitném zrcadle nad barem. Kliniku William Atlantic vedl tatínek jejího bývalého přítele Seana Ackarda. Říkávalo se jí také „Bill Beach“. Hanna tam vloni pracovala jako dobrovolnice, aby si odpykala trest. Poté co se s ní totiž Sean rozešel, nasedla do BMW jeho táty a ošklivě nabourala. S popáleninami se na stejné klinice léčila i Jenna Cavanaughová nebo Hannina někdejší nejlepší kamarádka Mona Vanderwaalová – první *A*. Ne že by myšlenky na *tohle* byly pro Hannu příjemné...

Ve zbytku článku se nepsalo nic zvláštního – jen to, že jsou Grahamova zranění závažná. Hanně přejel mráz po zádech. Zdálo se, že se Graham připlétl *A* do cesty podobně jako Gayle

Riggsová. I tu holky považovaly za *A* – aby nakonec na vlastní oči sledovaly, jak ji na příjezdové cestě jejího domu neznámý útočník zastřelil. Ale proč by *A* chtěla ubližovat Grahamovi? V první chvíli se holky bály, že Graham je *A* a chce se s nimi vypořádat za to, co jeho bývalce provedly na Jamajce. Jenomže potom, co Graham upadl do kómatu, dostaly všechny od *A* dost esemesek. A tak došly k názoru, že Graham chtěl možná Arii před *A* spíš varovat. Přes těžké ocelové dveře kotelny Arii totiž neustále opakoval *sleduju tě*, nebo *sleduje tě*? Možná měl na mysli, že ji sleduje *A* – možná tajemnou *A* viděl při práci. Mohl vědět, kdo *A* je? Kéž by se probral...

V e-mailové schránce přibyl další vzkaz. NOVÁ ZPRÁVA OD ZVLÁŠTNÍ AGENTKY JASMINE FUJIOVÉ. Hanna mžourala na text předmětu zprávy. TABITHA CLARKOVÁ.

Telefon jí div nevyklouzl z rukou. *Zvláštní agentka?*

S bušícím srdcem se dala do čtení. Jasmine Fujiová byla zvláštní agentkou FBI, přidělenou k případu Tabithiny vraždy. Hannino jméno se jí ukázalo na seznamu hostů, kteří byli v inkriminované době ubytováni v jamajském hotelovém resortu The Cliffs. *Ráda bych Vám položila několik otázek ohledně noci, kdy došlo k vraždě Tabithy Clarkové*, četla Hanna její prosbu. *Jistě chápete, jak je pro nás čas důležitý. Proto Vás žádám, abyste se mi ozvala co nejdříve.*

Hanně v krku rostl knedlík. Holky teď věděly, že Tabithu nezabily. Jenomže *A* má důkazní fotografie, že se s ní v hotelu bavily – na jednom ze snímků Aria dokonce Tabithu strká přes okraj visuté terasy, zatímco Hanna spolu s ostatními tomu jen nečinně přihlíží. *A* má navíc spoustu *dalších* věcí k vyprávění: Hanna zametla pod stůl vážnou dopravní nehodu; Spencer obvinila cizí holku z držení drog; Emily přijala peníze výměnou za vlastní dítě... přestože se je pak pokusila vrátit zpátky. Kdyby *A* všechno nahrála agentce Fujiové do počítače, nemají holky šanci svou nevinu obhájit.

„Hanno?“ oslovil ji za zády Mike.

Otočila se k němu čelem. Moc mu to slušelo. Měl lakrosově tričko se školním logem Rosewood Day, těsné černé džíny a okopané tenisky Vans. Na tváři mu hrál dětsky šťastný úsměv.

„Mám pro tebe překvapení!“

„Co?“ zeptala se Hanna váhavě a upustila telefon zpátky do kabelky. Skutečně neměla náladu na žádná překvápka.

Mike luskl prsty a do podniku napochodoval zástup hráčů školní juniorské reprezentace. Mike napočítal do tří a jediným synchronizovaným pohybem si všichni strhli košile a otočili se k Hanně. Na dokonale vypracovaných břišních svalech měl každý napsané písmeno. První měl *H*, druhý *A* a potom...

Hanna rychle mrkala. Na jejich tělech četla *Hanna Májovou královnou*.

V restauraci kdosi zatleskal. Od jednoho ze stolků uznale přikývla také Hannina nevlastní sestra Kate Randallová. Servírka vytréštila oči na zástup krásně vypracovaných mužských těl a div neupustila táč. Nakonec se otočil Mike. Strhl si košili a zazubil se na Hannu. Na své hrudi nesl znak pro vykřičník.

„Přihlásíš se, že jo?“ ujistil se nadšeně. „Všichni lakrosáři stojí za tebou. Junioři i reprezentace.“

Hanna se nezmohla na slovo. Jen si kolem krku otáčela řetíz-
kem Tiffany. *Májová královna*, to byl na Rosewood Day titul pro královnou maturitního plesu. Hanna a Mike tam půjdou spolu. Minulý měsíc si v butiku Marchesa koupila šaty ve výprodeji. Stály sice víc, než byl táta ochoten zaplatit, ale nakonec pochopil, jak moc je pro Hannu tato noc důležitá – o maturitní noci snívala podobně, jako většina malých holek sní o pohádkové svatbě. Ale *Májová královna*? Jistě, o tom Hanna také přemýšlela, *sníla* o tom, ale po posledním šíleném roce něco podobného nedovedla brát vážně. „Já nevím,“ odpověděla nejistě a podívala se na Mikea a zástup polonahých kluků. „Co Naomi?“

Naomi Zeiglerová byla rosewoodskou krasavicí. Po smrti

Mony ovšem Hannu nepřizvala do party. Hanně se sice podařilo najít s Naomi společnou řeč během přírodovědné plavby, ale ne na dlouho. Jejich přátelství spadlo na bod mrazu v okamžiku, kdy Hanna odhalila jednu důležitou rodinnou vazbu. Naomi je totiž sestřenice Madison – dívky, které Hanna vloni v létě nabourala auto a kterou i přes vážná zranění ponechala jejímu osudu ve vraku u silnice. Hanna dokonce Naomi nějakou dobu podezřívala, že je *A*. Ale mylila se. Přiznáním ke všem svým činům Hanna následně znechutila Naomi natolik, že už se spolu opět nebavily.

Hanna na paži ucítila něčí ruku. Na scéně se objevila Kate. „Naomi se soutěže neúčastní, Hanno. Nemá na to dost dobrý prospěch,“ usmála se vítězoslavně. Hanna pořád přesně nerozuměla proč, ale Naomi a Kate byly stále na kordy.

„A ty taky ne?“ zeptala se Hanna. S dlouhými oříškovými vlasy, jemnými rysy ve tváři a tělem běžkyně byla Kate víc než krásná. Kate zavrtěla hlavou. „Ne, to není nic pro mě, ale ty bys to zkusit měla. Zařídím, aby pro tebe hlasovali všichni.“

Hanna rychle mrkala. S Kate se minulý měsíc usmířily, ale po dlouhých letech nepřátelství si na to Hanna jen těžko zvykala. „A co Riley?“ zeptala se. Kate se ušklíbla a Mike se na Hannu podíval jako na blázna. „Riley? To myslíš vážně?“

Hanna si vybavila Rileyiny křiklavě rudé vlasy a upírsky bledou pleť – to skutečně není materiál do soutěže krásy. „Dobře, asi máte pravdu.“

Mike se otočil a začal povzbuzovat zbytek týmu. „Han-na!“ skandoval.

„Han-na!“ přidali se všichni ostatní. Kate taky.

Hanna se pousmála a začala zvažovat možnosti. Dovedla si představit dokonalé, možná trochu drzé fotografie, na nichž spolu s Májovým králem pózují na hřbitově nedaleko hotelu Four Seasons ve Filadelfii. Podle tradice Rosewood Day bude v roence pro tento pár vyhrazena speciální příloha. Pokud

Hanna vyhraje, získá v Rosewoodu pověst krásky s královskou korunkou na hlavě – ne ubožačky, kterou zničila A.

„Co blbnu?“ pronesla pomalu. „Jdu do toho!“

„Super!“ Mike si natáhl košili zpátky přes hlavu. „Pomůžu ti s kampaní. Zaplatíme salon a nabídneme holkám manikúru zdarma. Poradíme jim s módou. A já bych se mohl zapojit taky – holky by mě mohly zdarma líbat.“ Zavřel oči a našpulil pusu. „Ovšem jen ty krásné, pochopitelně.“

Hanna ho plácla. „Žádné líbací koutky! Ale to ostatní zní skvěle.“

Vtom Hanninu pozornost přilákala krásná dívka na prahu restaurace. Měla hladké černé vlasy a fialové oči. Na sobě slušivé zavinovací šaty, která Hanna zahlédla ve výloze BCBG. Hanna zaostříla na její tvář a poznala ji.

„Páni.“ Jeden z lakrosových hráčů Brand Fogelnest seděl poblíž a mohl si vykrotit hlavu, jen aby lépe viděl. „Z Chassey je kočka!“

Hanna nevěřila vlastním očím. „Řekl *Chassey*?“ zašeptala Mikeovi. „To jako *Bledsoeová*?“

„Myslím, že jo,“ zamumlal Mike s nakrčeným čelem. Kate přikývla taky. Hanna se zarazila. Chassey Bledsoeová byla chudinka, kterou bavilo jojo, na školní večírky chodívala v kloboučcích, jaké nosí titulní hrdina dětského filmu *Kocour*, a dávala přednost velkým beztvarym kabelám, takže vypadala jako pošťačka. Naopak tahle dívka měla teď na nohou botky Jimmy Choo a v podpaží svírala jemné psaníčko. Zdálo se, jako by snad měla i umělé řasy.

Až potom dívka promluvila. „Jé, tady jsi!“ zajásala směrem k někomu na opačné straně lokálu. Ano, nepříjemný ječák patřil Chassey Bledsoeové. Hanna ho dobře znala z dob, kdy po ní, Ali a ostatních holkách Chassey pokřikovala na hřišti, protože moc toužila patřit do jejich party. Nová a vylepšená Chassey spěchala ke své kamarádce Phi Templetonové, která seděla u stolku

v koutě. Přestože Phi měla na sobě špatně strážené džíny Mudd a příliš velké tričko pokapané na prsou, krása nové Chassey tím nijak netrpěla.

„Nechyběla náhodou skoro měsíc ve škole kvůli pásovému oparu?“ špitla Hanna. Chassey s ní chodila na matiku; učitelka ji dost litovala, protože sama pásový opar měla, a tak věděla, co to je.

„Myslel jsem si to.“ Mike bubnoval prsty do barové desky. „Ale pokud z tebe pásový opar udělá tohle, pak by se s ním mělo léčit mnohem víc holek.“

Kirsten Cullenová, která vše poslouchala od malého stolku nedaleko Hanny, pozvedla obočí. „Vypadá bezvadně. Každopádně by se měla přihlásit do soutěže o titul Májové královny.“

Víc studentů mumlalo, že by nová Chassey *měla* soutěžit. Dokonce i někteří lakrosáři, kteří dosud podporovali Hannu, si začali pod vousy skandovat „Chas-sey“. Hanna se bezradně otočila na Mikea. „Nemůžeš s tím něco udělat?“

Mike obranně zvedl dlaně nad hlavu. „Udělat co?“

„Já nevím! Májovou královnu bych měla vyhrát *já!*“

Píp.

Hanně se v kabelce neúprosně rozsvítil telefon. Vytáhla jej ven.
MÁTE JEDNU NOVOU ZPRÁVU OD ODESILATELE NEZNÁMÝ

Sevřel se jí žaludek. Celý týden o *A* neslyšela. Ale věděla, že je to pouze otázka času. Rozhlédla se kolem sebe po restauraci v naději, že zahlédne někoho s mobilem v ruce. V předsáli se za fontánou mihla postava. Dveře do kuchyně se rychle zavřely a s tím zmizel i stín.

Sebrala odvahu a stiskla tlačítko ČÍST.

Jen chudaci poradají kampane proti chudakům. Snaz se vyhrat, jak chceš, ale ztratis tím víc než můj respekt – agentce Fujiiove prozradím všechny tve spinave lzi. A.

3

MILÁ EMILY, JSEM TI V PATÁCH

Téhož odpoledne vcházela Emily Fieldsová se svou mámou do obchodu Grrl Power v Manayunku, hipísáckém městečku na okraji Filadelfie. Z reproduktorů hrála uřvaná dívčí kapela. Zpoza pultu je sledovala dívka s propíchnutým obočím a napůl vyholenou hlavou. Nabídkou džínových kalhot se probírala dvojice dívek, z nichž každá měla ruku zasunutou v kapse té druhé. Figuríny na sobě měly trička s nápisy jako JSEM TEPLÁ, I KDYŽ VENKU MRZNE! nebo NEJSEM LESBA, ALE MOJE HOLKA ANO.

Paní Fieldsová si prohlížela zboží na stole, až zvedla kanárkově žluté legíny. „Tyhle jsou roztomilé, co myslíš? Mohla bych je nosit na ranní procházky.“

Emily zůstala koukat. Na zadku měly nápis PO RÁNU MÁM RÁDA DOBROU BUCHTIČKU. Nevěděla najednou, zda se usmát či rozbřečet. Má máma vůbec ponětí, co to *znamená*?

Pak se rozhlédla. Všichni přítomní jako by na ně koukali a dusili smích. Vytrhla mámě legíny z rukou.

Paní Fieldsová dotčeně podstoupila od stolu a Emily se polekala, že je na ni moc ostrá. Vždyť ona se *tolik* snaží – tatáž žena přece Emily poslala za trest do Iowy, když se před nějakou dobou ke své orientaci přiznala. Emily navíc nedávno před mámou odpálila další bombu: loni v létě se jí narodila holčička, kterou dala k adopci páru z Chestnut Hill. Na nějakou dobu ji celá rodina

absolutně odstříhla. Až *skutečná* bomba na výletní lodi v kombinaci s bojem o holý život uprostřed moře všem pomohla srovnat si hodnoty. Když se Emily z plavby vrátila v pořádku, rodiče ji přivítali jako hrdinku a slíbili, že se všechno pokusí napravit.

A tak pan Fields po celý poslední týden připravoval Emily každé ráno k snídani banánové palačinky. Oba rodiče seděli s Emily u počítače a prohlíželi si fotky z plavby a rozplývali se nad každým záběrem zářivě oranžového západu slunce a delfiních ploutví na horizontu. Dneska ráno přišla paní Fieldsová v osm hodin k Emily do pokoje s plánem, že si užijí dívčí den: manikúru, oběd a nakonec nákupy v Manayunku. Přestože manikúra ani nákupy nepatřily k jejím zálibám, Emily ochotně souhlasila.

Emily odložila legíny zpátky na stůl a vybrala červené s nápisem DÍVČÍ PRAVIDLA. Podala je mámě. „Já myslím, že tobě sluší nejvíc červená.“

Mámě se na tvář vrátil úsměv. *Báječně*. To je lepší.

Vtom paní Fieldsová zapípal telefon, vytáhla jej z kapsy a s úsměvem si prohlédla displej. „Píše Carolyn, že má úspěšně za sebou závěrečnou zkoušku z biologie. To je paráda, ne?“

Emily vtáhla spodní ret do pusy. Její sestra byla teď díky plaveckému stipendiu na Stanfordu a o jejích studijních úspěších se Emily po celý rok dozvíдалa jen zprostředkovaně. *Osobně* jí totiž Carolyn neříkala nic. Když byla Emily v posledním trimestru těhotenství, poskytla jí Carolyn na kolejním pokoji ve Filadelfii útočiště. Jenže s tak velkým sebezapřením, že spolu teď holky nemluví.

Emily promnula v prstech vystavený kožený náramek zdobený kamínky. „Co myslíš, kdy se Carolyn ozve mně?“ Paní Fieldsová složila tričko, které si právě prohlížela, a vyhýbala se očnímu kontaktu. „Jsem si jistá, že ti zavolá brzy.“

„*Skutečně* se chce omluvit?“

Paní Fieldsová zacukala víčka. „Myslím, že bychom se měly raději soustředit na nás dvě, co ty na to? Jsem nadšená, že jsme si spolu vyrazily. Snad bychom to mohly podniknout častěji.“

Emily naklonila hlavu ke straně. „Takže... to znamená, že je Carolyn pořád hodně našťvaná?“

Paní Fieldsově se rozezvonil telefon a velmi dlouho jí trvalo, než ho v kabelce objevila. „Tohle musím vzít,“ řekla chvatně, přestože si byla Emily celkem jistá, že volá jenom táta... nebo nanejvýš sama Carolyn.

Emily se opřela o stojan s bundami a povzdychla si. Fajn, takže bezvadné to ještě není. Paní Fieldsová ji ujišťovala, že chce Carolyn minulé události hodit za hlavu, ale Emily zatím nepozorovala, že by to tak skutečně bylo. Doma se také dosud ne bavili o Emilyině těhotenství nebo o miminku. Ale takové věci chtějí čas, že? Banánové palačinky jsou přesto veliké gesto.

Když máma prošla dveřmi na ulici, Emily vytáhla svůj mobil a zkontrolovala e-maily. Našla jednu novou zprávu od pořadatelů maturitního plesu na Rosewood Day: *Májový večer se blíží! Nezapomeňte si koupit lístek na letošní maturitní ples! Koná se 7. května od 19 hodin v hotelu Four Seasons na adrese 1 Logan Square, Filadelfie. Večere a tanec.*

Padl na ni pocit osamělosti. Lístek na ples už si koupila; kamarádky ji přemluvily, aby šla. Jenomže ta, kterou by Emily ráda pozvala – Jordan Richardsová, s níž se seznámila na lodi –, přijít nemůže.

Pozitivní je, že nejsou žádné nové zprávy o Tabitě. Emily stiskem tlačítka otevřela fotogalerii, kde na ni nečekaně vyskočila fotka Alison DiLaurentisové. Byla to pravá Alison. Ta, která se loni vrátila do Rosewoodu a později se přiznala k činům, jež spáchala A. Emily si ji vyfotila u sebe v pokoji toho dne, kdy ji Ali políbila. *To jsem já, Emi*, zněl Emily v uších Alisonin hlas. *Jsem zpátky. Vždycky jsem doufala, že to prožiju ještě jednou. Moc se mi po tobě stýskalo.*

Emily zůstávala do Ali zamilovaná přese všechno, co se stalo. Ačkoliv se Ali přiznala k vraždě vlastní sestry, Emily nepřestávala doufat, že se vzpamatuje a pokusí se všechno napravit. Emi-

lyina láska k ní měla takovou sílu, že pro Ali v chatě v pohoří Poconos nechala otevřené dveře namísto toho, aby je zavřela, zahradila a nechala jejich neúspěšnou vražedkyni shořet.

Dlouho si tohle tajemství nechávala pro sebe, ale minulý týden se kamarádkám konečně přiznala. Teď začínají všechny věřit tomu, co Emily ví od samého začátku – skutečná Ali není mrtvá, je to jejich nová A. To znamená, že pravá Ali viděla všechno, co holky provedly vloni v létě, a to včetně Emilyných útěků – z porodnice a následně před Gayle Riggsovou. Ženou, kterou Emily považovala za blázna – a která je teď po smrti. Ali mohla být i na Jamajce a zabít Tabithu. To by ovšem znamenalo, že skutečná Ali byla i minulý týden na výletní lodi. Jak je možné, že ji holky neviděly? Že ji *nikdo* neviděl?

Emily palcem kroužila nad tlačítkem SMAZAT. Emilynin postoj k Ali se změnil v nenávisť až potom, co A začala vyhrožovat její maličké dcerce. Tak proč se teď nedokáže zbavit poslední Alisoniny podobenky, kterou má uloženou?

Emily s povzdechem prolistovala fotogalerii na samý konec a zadívala se na snímek jiné holky, kterou určitě miluje. Z fotky se zubila Jordan. Její tělo osvětlovalo portorické slunce a za zády měla nekonečnou modrou hladinu. Emily pohladila displej a zataoužila, aby se mohla ještě jednou dotknout Jordaniny hebké tváře.

„To je kočka.“ Emily se přes rameno na snímek podívala vyholená prodavačka. „To je tvoje holka?“

Emily se ostýchavě zasmála. „Jak se to vezme.“

Dívka se napůl pusu ušklíbala. „Co tím myslíš?“

Emily si schovala telefon do kapsy. *Tím myslím, že se skrývá před zákonem. Tím myslím, že vyskočila z výletní lodi na Bermudách, aby utekla před FBI, a já nemám ponětí, kde je ani zda ji ještě někdy uvidím.*

Zamířila do oddělení obuvi, kde silně voněla kůže a guma. Nikdy nezapomene na těch pár posledních minut, které strávila s Jordan. Jordan se původně jmenovala Katherine DeLongová

a ve známost vešla jako „zlodějka ze střední“ – dívka, která kradla auta, lodě a letadla. Když ji Emily potkala, byla čerstvě na útěku z vězení a změnila si jméno, aby začala nový život. Agenty FBI zřejmě upozornila pravá Ali nebo nová A, a tak Jordan a Emily zahnali až k lodnímu zábradlí. Jordan se tehdy na Emily naposledy podívala, než spadla do vln, aby si zachránila krk.

Když se Emily vrátila domů, dostala od Jordan pohled. *Jednou se určitě setkáme.* Emily by strašně ráda odepsala, ale Jordan nebyla tak hloupá, aby prozradila zpáteční adresu. Ať je Jordan kdekoli – v Thajsku, Brazílii, na nějakém maličkém ostrůvku u pobřeží Španělska –, snad se skrývá dobře a policie ji nevypátrá.

Emily bříšky prstů pohladila hladkou kůži vystavených bot Doc Martens a něco ji napadlo. Znovu vytáhla telefon, otevřela aplikaci Twitter a přihlásila se ke svému účtu. Do nového tweetu vložila pozvánku na maturitní ples a připsala: **MATURITÁK JE ZA DVA TÝDNY. KÉŽ BYCH NA NĚJ MOHLA VZÍT SVOU PRAVOU LÁSKU.**

Odeslala tweet s pocitem uspokojení. Doufejme, že si to Jordan přečte a pochopí, co to znamená. Přestože pravděpodobně neodepíše, bude alespoň vědět, že na ni Emily myslí.

Když jí v příštím okamžiku zabzučel telefon, srdíčko jí poskočilo. *Jordan píše!* Jenomže e-mail odeslala zvláštní agentka Jasmine Fujiová. **POTŘEBUJI S VÁMI MLUVIT O TABITĚ CLARKOVÉ.**

Emily se dělaly mžitky před očima. Ječivé hlasy z reproduktorů v obchodě jí náhle zněly jako vyjící smečka rozdrážděných psů. Schovala se do rohu a otevřela zprávu. *Milá slečno Fieldsová, četla. Jsem zvláštní agentka přidělená k vyšetřování vraždy Tabithy Clarkové. Vaše jméno jsem našla na seznamu hostů hotelového resortu The Cliffs v jamajském Negrilu, ubytovaných ve stejném termínu jako slečna Clarková. Podle protokolu potřebuji vyslechnout každého, abych si udělala lepší obrázek o tom, co se té noci stalo. Prosím, kontaktujte mne co nejdříve. S úctou, zvláštní agentka Jasmine Fujiová.*

„Emily?“

Máma v podpaží tiskla kabelku z falešné krokodýlí kůže a hleděla na Emily. „Jsi v pořádku?“

Emily si navlhčila oschlé rty. V žádném případě nemůže mluvit s policií. Jasmine Fujiová okamžitě pozná, že lže.

Paní Fieldsová ji vzala za ruku. „Jsi hrozně bledá, pojďme na čerstvý vzduch.“

Na ulici páchly výfukové plyny z aut a rozlité pivo z místního baru v sousedství. Emily ztěžka dýchala a pokoušela se samu sebe přesvědčit, že o nic nejde. Jenomže *jde*. Nemůže přece lhát federálnímu agentovi.

Píp.

Celá zmatená znovu pohlédla na telefon. Jako z udělání právě teď přijala novou textovou zprávu od neznámého odesilatele. Emily zalapala po dechu a přečetla si vzkaz.

Jen pockej, az agentce Fujiove povim, jak se k sobe s tvou pritelkyni bajecne hodite – obe jste chladnokrevne kriminalnice. A.

4

NIKDO NEVÍ, CO ARIA DĚLALA LONI V LÉTĚ

„Do toho, Noeli, do toho!“ Dalšího dne během obědové pauzy fandila Aria Montgomeryová od bočního zábradlí lakrosového hřiště. Její přítel Noel Kahn běžel přes trávník a pokusil se o svůj pátý gól v řadě. Aria zadržela dech, když míček padl do sítě.

„Ano!“ zařvala a plácla si s Hannou. Lakrosový tým pořádal benefici, jejíž výtěžek poputuje organizaci, která se v Rosewoodu stará o bezdomovce. Diváci přispívali formou sázek – tipovali hráče, kterému se podaří vstřelit během jedné minuty nejvíce branek. Aria pochopitelně vsadila svých deset dolarů na Noela.

Sotva skončil časový limit – Noel se umístil jako druhý po Jamesi Freedovi – přiběhl k ní. „Jsi úžasný!“ ječela Aria a padla mu kolem krku.

„Děkuju, zlato.“ Noel ji dlouze a vášnivě políbil, až Arii mravenčilo na zadní straně stehén. Přestože spolu chodili už skoro rok, Arii pořád šimralo v bříše, kdykoli po zápase vdechla jeho pach, ve kterém se mísila vůně citronu s potem.

Hanna, která právě přivítala svého lakrosového přítele, Ariina bratra Mikea, šťouchla do Noela. „Vůbec nechápu, jak se ti povedlo probudit v Arii lakrosového fanouška. Nikdy bych nevěřila, že je něco takového možné.“

Noel se lehce uklonil. „Nebylo to jednoduché, ale rozhodně to stálo za to.“

„Ach, děkuju.“ Aria si stáhla svetr těsněji kolem ramen. Na konec dubna bylo dost chladno a šedé nebe vyhrožovalo deštěm. Hanna měla pravdu: kdyby Arii někdo na začátku třetího ročníku řekl, že bude během pauzy na oběd sledovat charitativní akci lakrosového týmu, místo aby, řekněme, pracovala na soše, zbláznila by se smíchy. A kdyby jí někdo řekl, že bude chodit s Noelem Kahnem, nejspíš by spadla ze židle. Aria bývala do Noela hodně zakoukaná na druhém stupni, když ještě kamarádila s Alison. Jenže poté, co dal Noel přednost právě Ali, ho zavrhl. Když se potom vrátila z tátova vědeckého pobytu na Islandu, kam se přestěhovala celá jejich rodina na tři roky, nepatřila už mezi dívky, které by stály o vztah s lakrosovým kra-
savcem, anebo si to o sobě alespoň myslela.

Trenér foukl do píšťalky. Noel sebral hokejku, dal Arii ještě jednu pusu a spolu s Mikem odběhl do středu hřiště za zbytkem týmu. Aria s rozechvělým srdcem pozorovala jeho silná rovná záda a pevná lýtka. Když se holky rozhodly, že se přiznají k vraždě Tabithy, nemyslela Aria na nic jiného než na to, že už Noela neuvidí – nikdy ho nepolíbí, nebude ho držet za ruku ani nebude vleže na gauči poslouchat, jak hlasitě chroupe precíliky. Přestože se nakonec *nepřiznaly*, stejně měla pocit, že její čas s Noelem je pouze vypůjčený.

Když kluci odběhli dost daleko, Aria si odkašlala. „Včera jsem dostala hodně divnou zprávu.“

Ukázala Hanně displej svého telefonu. *Vaše jméno bylo na seznamu hostů hotelu The Cliffs ubytovaných zde v době vraždy Tabithy Clarkové... Potřebuji s Vámi mluvit co nejdříve... Děkuji Vám za spolupráci...*

Hanna přikývla. „Mně to přišlo taky, stejně jako Spencer a Emily – i Mikeovi,“ odpověděla. „Noelovi taky?“ Kluci byli o prázdninách na Jamajce s nimi.

Aria ztuhla a zadávala se na Noela v lakrosových chráničích a kopačkách. Právě naskočil Masonu Byersovi na záda, a Mason se zavrtěl, aby ho setřásl. „No, já jsem se ho neptala,“ špitla tlučeným hlasem. „Nicméně Noel nás neviděl se s Tabithou bavit. On s Mikem rozhodně neviděli... Však *ty* víš. Nepředpokládám, že by řekli něco divného.“

Záhy zapochybovala, zda vlastním slovům sama věří. Během dovolené Noel nevěnoval Tabitě žádnou pozornost mimo poznámku, že se mu zdá trochu povědomá. Potom, když Tabitino tělo vydalo moře a případu byly plné zprávy, přepínal Noel často na jiný kanál. Zpočátku si vůbec neuvědomoval, že byli na Jamajce ve stejném termínu. Až v poslední době se o všechno začal zajímat víc. A teď? Kdykoli se objevila Tabitina podobenka na obrazovce, Noel se na ni zvědavě zadíval a ptal se: „*Nepřipomíná* ti ta holka někoho?“ Co kdyby si všiml, jak je Aria nervózní, kdykoli se o Tabitě začne mluvit? Co když se před agentkou mimochodem zmíní, že mu Tabitha připomíná *Ali*? Existuje spousta bezděčných a nechtěných způsobů, jak může Noel ve své výpovědi přilákat pozornost k Arii.

Aria zavrtěla hlavou. Noel bude s agentkou mluvit nanejvýš dvě minuty. Nehledě na to, že holky Tabithu *nezabily* – *A* ji ubila na pláži.

Na druhou stranu jsou to jen *ony*, kdo ví, že to tak bylo.

„Měly bychom se s agentkou Fujiovou potkat?“ nadhodila Hanna.

„Ne že bychom měly na vybranou.“ Aria si kousala nehty. „Možná bychom se s ní mohly potkat všechny najednou, alespoň bychom vypovídaly všechny totéž.“

Pak Hanna podstrčila Arii svůj mobil. „Taky mi přišlo tohle.“

Aria si přečetla text zprávy. *Jen chudaci poradají kampane proti chudakum. Snaz se vybrat, jak chces, ale ztratis tim vic nez muj respekt – agentce Fujiove prozradim vsechny tve spinave lzi.*

„Mike se mě pokoušel přemluvit, abych se zúčastnila volby